

Warszawa, dnia 26 stycznia 2010 r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI
PROKURATOR GENERALNY

DL-P- IV-070-6/09

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Ministrze.

W odpowiedzi na pismo z dnia 15 grudnia 2009 r., znak: PS-214/09, przy którym został przekazany do zaopiniowania w trybie art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.) komisyjny projekt *ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz o zmianie innych ustaw*, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zastrzeżenia budzą rozwiązania zawarte w projektowanych art. 97 § 1 pkt 5 i art. 104a Kodeksu postępowania administracyjnego. Zauważyć na wstępie należy, że między treścią normatywną wskazanych przepisów a treścią normatywną projektowanych art. 334 § 3 i art. 416¹ Kodeksu postępowania karnego oraz uzasadnieniem projektu odnoszącym się do wszystkich powołanych przepisów, zachodzą istotne rozbieżności, utrudniające ustalenie *ratio legis* proponowanych rozwiązań, a tym samym dokonanie ich kompleksowej oceny.

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 97 § 1 pkt 5 k.p.a. podstawę do zawieszenia postępowania administracyjnego ma stanowić informacja uzyskana od oskarżyciela publicznego na podstawie art. 334 § 3 k.p.k. Natomiast projektowany art. 334 § 3 k.p.k. dotyczy powiadomienia przez oskarżyciela publicznego organu administracji publicznej, który wydał decyzję administracyjną, o wniesieniu do sądu aktu oskarżenia, jeżeli zarzucany oskarżonemu czyn polegał na złożeniu fałszywego oświadczenia w postępowaniu administracyjnym, którego wynikiem było wydanie tej

decyzji. Przepis ten dotyczy zatem sytuacji, kiedy decyzja administracyjna została już wydana, a więc projektowana podstawa zawieszenia postępowania może dotyczyć jedynie postępowania po wniesieniu odwołania od decyzji organu pierwszej instancji, o ile odwołanie takie zostało wniesione.

Z uzasadnienia projektu wynika natomiast, że rozwiązania wynikające z proj. art. 97 § 1 pkt 5 k.p.a. i art. 104a k.p.a. „*mają na celu zapobieżenie wydaniu decyzji administracyjnej w przypadku gdy z toczącego się postępowania karnego przeciwko wnioskodawcy wynika, że decyzja może zostać wydana na podstawie nieprawdziwego oświadczenia zastępującego zaświadczenie.*”. Widoczne jest więc niedostosowanie treści uzasadnienia projektu w tym zakresie do istoty projektowanej podstawy zawieszenia postępowania, i rzeczywistej funkcji, jaką może ona pełnić w postępowaniu administracyjnym.

Co jednak nie mniej istotne, nie sposób zaakceptować wprowadzenia proponowanej podstawy obligatoryjnego zawieszenia postępowania administracyjnego w każdym wypadku, gdy zostanie uprawdopodobnione – poprzez skierowanie aktu oskarżenia do sądu przez oskarżyciela publicznego – że w sprawie zostało złożone fałszywe oświadczenie. Oświadczenie dotyczące okoliczności wymienionych w projektowanym art. 64b § 1 k.p.a. będzie stanowić jedynie jedną z postaci dowodu wykazującego okoliczność objętą jego treścią, w szczególności stanowiącą alternatywę wobec zaświadczenia odnoszącego się do tej samej okoliczności. Tym samym nieuzasadnione jest przesądzanie w każdej sprawie konieczności zawieszenia postępowania administracyjnego do momentu rozstrzygnięcia przez sąd sprawy karnej, skoro w wielu wypadkach jednoznaczne wykazanie nieprawdziwości oświadczenia złożonego przez wnioskodawcę nie będzie następczą organowi administracji większych trudności, z uwagi na będące w dyspozycji tego organu informacje, lub możliwość ich pozyskania w drodze dostępu do ewidencji, rejestrów lub innych zbiorów danych gromadzonych przez inne organy administracji publicznej.

Istotne wątpliwości budzi również formuła projektowanego art. 104a k.p.a., przewidującego, że „*organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji odmownej w przypadku uzyskania od sądu odpisu wyroku na podstawie art. 416¹ k.p.k.*”. Ponownie zasygnalizowania wymaga okoliczność, że przepis ten będzie mógł znajdować zastosowanie jedynie do postępowania po wniesieniu odwołania od

decyzji organu pierwszej instancji, bowiem projektowany art. 416¹ k.p.k. odnosi się do sytuacji warunkowanej uprzednim wydaniem przez organ administracji decyzji w postępowaniu, w którym złożono fałszywe oświadczenie, względnie do postępowania wznowionego na podstawie art. 145 k.p.a.

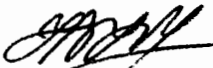
Podkreślić należy okoliczność, że obowiązek wydania „decyzji odmownej”, jaki przewiduje projektowany art. 104a k.p.a., może pozostawać w kolizji z przepisami prawa materialnego, które w określonej sytuacji będą wymagać wydania decyzji innego rodzaju, w szczególności uwzględniającej wnioski, jak również w kolizji z przepisami o postępowaniu administracyjnym, które mogą nakazywać wydanie innego rozstrzygnięcia w określonej sytuacji procesowej (np. art. 105 § 1 k.p.a., nakazujący wydanie decyzji o umorzeniu postępowania, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe).

Co więcej, unormowanie takie będzie godzić w prawa ewentualnych innych stron postępowania, które w żaden sposób nie przyczyniły się do zaistnienia projektowanej przesłanki wydania decyzji odmownej, w szczególności nie złożyły fałszywego oświadczenia, nie współdziałały z wnioskodawcą w tym zakresie, a nawet o złożeniu fałszywego oświadczenia przez wnioskodawcę mogły nie wiedzieć.

Jednocześnie należy podkreślić, że tematyka projektu w pozostałym zakresie, w świetle przepisów ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.), nie należy do obszaru kompetencji Ministra Sprawiedliwości.

Ponadto stosownie do art. 1 ust. 2 ustawy o prokuraturze funkcję Prokuratora Generalnego sprawuje Minister Sprawiedliwości. Organ ten jest konstytucyjnym członkiem Rady Ministrów. Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2004 r. Nr 24, poz. 199, z późn. zm.) członek Rady Ministrów w swoich wystąpieniach reprezentuje stanowisko zgodne z ustaleniami przyjętymi przez Radę Ministrów. Wobec pozarządowego projektu ustawy Rada Ministrów zajmuje stanowisko, którego projekt opracowuje i uzgadnia z innymi ministrami właściwy członek Rządu lub inny organ.

Z wyrazami szacunku:

Krzysztof Kwiatkowski